

BAGOLY

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS:
LOVASSY ANDOR.
 SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL:
 NAGYVÁRA, JRI-UTCZA 5. SZÁM.
 LANG JÓZSEF KÖNYVNYOMDÁJA.

Megjelenik vasárnaponként.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre	-----	8	frt
Fél évre	-----	4	<
Negyedévre	-----	2	>

Egyes sám ára 16 kr.

TAVASZI DAL.

Engem bizony senki sem fog
Megelőzni az idén;
Figyeljen rám a fiatal
És nézzen rám, a ki vén;
Mert én zengem az első dalt
Kikeletről, tavaszról,
Elkapkodom a zöld fűzfa-
Koszorút sok kamasztól.
Lantomat felbokkrétázom
Sóskával és spenóttal,
Versenyt fogok füttyölni a
Vidám sárga rigókkal.
Ott járok az ébredező
Természetnek lágy ölén,

Hol csirázik a csicsóka,
Hol rügyet hajt a kökény;
Szivem, mint a csigabiga
Ujra támad, újra él
És a tollat a kezemben
Azt hiszem, hogy kapanyél.
Ne féljetez azért tőlem
Vad poéták; mert biz én
Nektek hagyom a zöldelő
Babérlombot az idén.
Abba hagyom a verselést
S a Pegazust elcsapom;
Hadd legeljen a vén kesely
Büszke göggel, szabadon.

BAGOLY.

NAGY IDŐK NAGY EMBEREK!

BUSCH DAVID.

Mottó: K. u. g.

A bátor cseh katonák jelszava, mikor a csatába indulnak az, hogy: nyezsnám poslovenszki; a *Busch* Dávidé pedig: kurz und gut.

Csaszlauból szakadt hozzánk ez a derék főmérnök; de nem verklizni jött ide, hanem vasutat építeni.

Mikor legelőször töltött káposztát evett három nap, három éjjel mindig borogatta a gyomrát; a paprikás-tól meg úgy kidagadt a nyelve, hogy nem tudott beszélni egy álló hónapig.

Midőn aztán szóhoz jött elfelejtette a cseh nyelvet és újra kezdett tanulni; természetesen, hogy magyarul.

Hozatott maga mellé egy szegedi szakácsnét, egy szentesi dajkát és egy szalontai pesztrát.

Ezek tanították őt a magyar szóra; de biz a nyelve dagadt maradt és minden szót össze-visszarágott.

Mikor megházasodott a felesége sem tudta leszoktatni az átkozott dialektusról.

Ha kiigazította az asszony, dühbe jött a Dávid és nagy mérgesen így kiáltott fel: deremtete menecsge; itt én vagyok Zúr, én parancsolog.

Hanem hát neki is parancsolnak!

A közgyűlés meg a tanács azt mondja, hogy építeni és szépíteni kell; Heczpáli *Justh* Sándor meg azt susogja: csak tessék spórolni.

Borzasztó ember is az a *Justh*! Olyan mint a dongó, ott dudorászik, ott zümmög a tanács fülébe, de legjobban bosszantja Buscht.

Mikor a váradi *Demosthenes* feláll a tanácssteremben, akkor már a főmérnökben felforr a káposztalé

és elpirul, mint egy prágai gummi lapda. Kékszeme neki zöldül, lompos bajusza izeg-mozog és úgy prüszkol a kis totyakos *Hecz Palira*, mintha veres kendőt lobogtatnának előtte.

Deremtete! Az a *Justh* mindenhez akar érteni. Belebúvik a csatornába; megnézi a híd czölöpöket, a bikák szarvának az ízéjét; a hajduk ruhájának a belését.

Ért a kis ember a philosophiához, geographiához, szóval mindenféle fiához és a matematikához.

Ez a *Busch* Dávid szerencsétlensége; mert a kis kotnyeles folyton zaklatja, szüntelen szurkálja és sokszor olyan zavarba hozza a városi legfőbb földönfutót, hogy a kétszer kettőre is azt mondja: *ett*.

Pedig az már szent igaz, hogy sokat szépült *Nagyvárád* mióta ez a piros ember a főmérnök.

Házakat, hidakat, utakat, kútakat csinált a vidám cseh-legény és olyan magyar lett belőle, mint a parancsolat.

Mikor Ő felsége *Nagyvárádon* járt, *Busch* Dávid is díszmagyarban akart kirukkolni; csináltatott is egy nyalka uniformist, csak hogy a dereka nem állotta a csattos szíjjat és hőzentrágerre csináltatta a kötőjét, a gombjait pedig hátul varratta fel.

Utána is néztek a leányok; mert jól nézett ki az eszemadta!

A királynak is feltűnt a deli levante és azt kérdezte, hogy: miféle *nemzetiségű*.

Erre vig lett *Busch* és így felelt: Felsige! Én vótam cseh, de vadjon madár. Tsinálog híd, gaszarnya, zinház, und zo vájt.

Boldog is volt a főmérnök dicsekedett is mindenütt; hanem elkezdtek azután az irigyei is sutogni.

Különösen *Justh* Sándor fente ki rajta a nyelvét.

Busch Dávid.

Ráfogta szegény *Busch*-ra, hogy nem az övé a díszmagyar, hanem a nemzeti-színház ruhatárából kölcsönözte; vagyha az övé, akkor a *Hirschel* és *Bachrach* cég csináltatta neki.

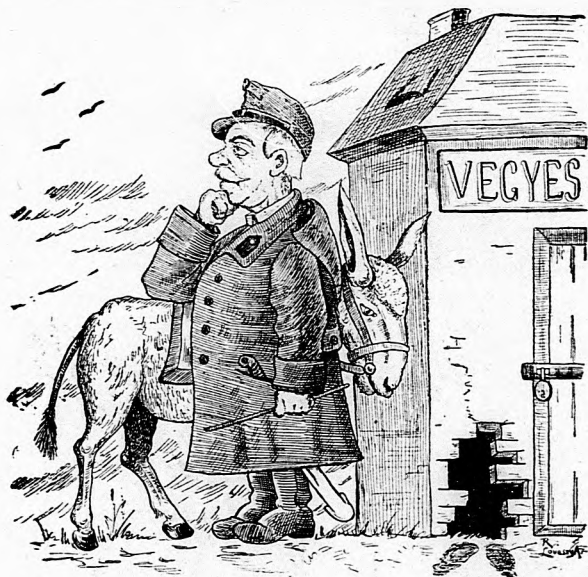
Dühbe jött erre a főmérnök: derentete; mán tiz madár se nem lehet enyim; ezzel neki akart menni *Justh*-nak és a gyomrának szegezte a czirkalmat és nagy veszedelem is lett volna, ha a markos *Bercsey* meg nem fogja a mérges embert; de elébb-utóbb csak az lesz a vége, hogy felpékeli a csatornakutatót és a *Justh* Sándor kiomló véréből csinálja majd *Busch* a maltert.

Kurz und gut!
Und zo weit!

Izé.

R E N D.

Lassu Mátyás városi hajdu nyájaskodásai.

Na az áldóját! Ebbül a *Barcs*-ból lenne jó feőkapetány.

Hát nem megcsipé aszt a jánt, a ki a sok derágást csepte!

E mán osztán valami. Hanem azér csak elszalatt vóna az, ha nincs rendőr; dehát tele fonyérozott a karhatalom iránt.

Meg is jelenék úgy két óra multán, de mán akkor a jánnak se héré, se hamva.

Pég nagy zsevány vót mer, mír, hogy órát is lopa, gyűrűt is lopa, karpereczet is, ugyszintén fülön függőt és borostot.

Hanem azír, hogy elszaladt, még se szalatt el az bünös leján, mer megcséptük *Czabó* beztos urval; a ki is seme közzé pellantván egy gyanús helyen a gyanús persónának, aszt kérte tüle, hogy maga az a bétörő ékszeres nő? mire a bünös aszt felelé, hogy igenis én vagyok.

Persze mingyá tudtuk, hogy mely uton nyomoljunk.

Hej be nagy ész is a mi jeszünk; ez a *Rinylér* feőkapetány úr tócsír számra tóti belénk a tudományt.

Tudunk is annyit, hogy a francia *Lepók* tanulhatna tülünk; merhát mostanába nem is igen alszunk el a poszton, mer hogy mivel lucskos a föld, oszt nem kívánatos a leheveredís.

Hej! Csak annyit is mondok, hogy elsijjedne az a város, ha nem lenne benne csend, rend, csitt.

A grófkisasszony.

Megszökött a gróf-kisasszony,
— Pikáns történet biz e —
Hanem azért hallgassátok
Elmondjuk mi izibe.
Szerelmes volt a kis comtesse,
— Ő is leány hiába; —
Csakhogy szive nem vágyot ám
Dölyfös nagy úr fiára;
Oltár előtt méltó frigyét
A kis tündér nem kötött,
Hanem a vasutra ült és
Egy lovászszal megszökött.

Kereskedői nagytítás.

— Kérek egy koszorú figét; de csak úgy ha valódi olasz.

— Óh kérem valódi olasz; ezzel koszorúzta meg *Petrarcát Viktor Emánuel*.

A VÍZVEZETÉK ELLEN.

— Gyűlés a Zöldfában. —

Szerdán ebédután;
 Ment fel a Zöldfába,
 A ki nem köhögött
 S kinek ép volt lába.
 Midőn a gyűlésről
 Senki sem hiányzott,
Szokoli Mehemed
 Egy hordóra állott;
 Azután beszédre
 Nyitván piczi száját,
 Eként szól: uraim!
 Azt a kutya-faját;
 Mégis csak bornyasztó,
 Hogy pusztul e város;
 Kell, hogy a sarkunkra
 Álljunk mi is már most:
 Mert a mit a tanács
 Csinál a mán nem píz,
 Nem egyezünk bele
 S nekünk nem kell a víz.
 Ugy van! Nem kell! Zúgja
 Neczpáli *Justh* Sándor
 S bár miként dicsérik,
 Én megvetem százszor!
 Béka ízél bele,
 Utálok az izét;
 Igya meg *Rimóczy*
 Önön drága vizét.
 Furjunk inkább kútat;
 Ártézi csatornát,
 Olyan izét, olyan,
 Mély kanális formát,
 Vegyenek egy hosszú,
 Finom aczél fűröt,
 Hegyes végű nyársat,
 Vigan, gyengén szűröt;
 Mely a sziklákat is,
 Ízzé, porrá, zúzza;
 Csakhogy azt ajánlom,
 Ne bizzuk rá *Büschra*.
 E szónoklat után
 Feláll *Kálmán* Jóska,
 Képe oly savanyú
 Akárcsak a sóska,
 Öklét megrázza, mint
Toldi a búzogányt,
 Azután leül és
 Eszik libatokányt.
 Mikor ő lecsücsült,
 Felpattant *Bertsey*;
 Az orrán valának
 Ő neki görcsei.
 Tisztelt szomszujhozók!
 — Így szólott a mester —

Okosat akarok
 Mondani ez egyszer
 S habár nem találtam
 Is fel a puskaport,
 Mégis jobbnak tartom,
 A viznél én a bort.
 Azért hát nyakaljunk
 Pálinkát, no meg sört
 S a pógármesterrel
 Kezdjünk harczot és pört.
 Adja parancsba, hogy
 A rúdas és hámos
 Kosztja kidukáljon
 S ne legyen hiányos.
 Igyék szeszes italt
 Állat, jószág, ember,
 Torkunk ürmöslétől
 Ázzék, mint a kender.
 De különben tudni
 Kéne, hogy kútvizet
 Nem iszik sohasem,
 Aki adót fizet.
 Alig végzi szavát
Bertsey György; feláll
Doktor Várady Zsé;
 Sokan szólnak: eláll!
 Csak azért sem állok!
 Nem leszek én hosszú;
 Nem hevit engemet,
 Sem bor, sem a bosszú.
 Csakis azt akarom
 Mondani, hogy káros,
 Ha csupán a vízre
 Gondol ez a város.
 Tessék ott a színház;
 Ott a primadonna,
 Kinek bogár haja,
 Czoflira van fonva,
 De nekünk — mondjuk ki —
 Nem kell ám a nyári,
 Télen csicseregjen,
 Miként a kanári,
 Víz helyett kívánjuk
 A lobogó tüzet,
 Csörgő patak helyett,
 Gavallért, ki fizet,
 Teljes életemben
 Hevültem a szépért,
 Különösen pég a
 Szép fehér cselédért.
 Sohse is szomszajtam
 Másra, csak a csókra,
 Hanem arra aztán,
 Rettenetes módra.

Abzug vízvezeték!
Nem kell nekünk soha,
Igya meg egy cseppig
A Rimóczy lova.
Nekünk téli színház
Kellene, ha lenne,
Hogy szikkadt szívünket
Üditenénk benne.
Ezután a szónok
Lecsücsült csakhamar,
Igaz honfi ő bár
Nadrágja nem magyar.

De száz szónak is csak
Egy mindig a vége;
Csakhamar szétoszlott
A gyűlés népsége.
Sokan, kiket égő,
Nagy szomjuság gyötört,
Lementek, de vizet
Nem ittak, csupán sört.
Pedig ám jobb lenne
Lidércznek nem hinni
S a téli színházra
Hideg vizet inni.

Népnevelésünk érdekében.

Ugy értesülünk, hogy a biharmegyei «Népnevelési Közlöny» legközelebb illusztrálva fog megjelenni; onnan kaptuk e megható képet; mely Botos Jónás tanító úr tanítási rendszerét ábrázolja.

Na bizony, az már aztán soványt koszt.
Mostanában megint azt tapasztalom, hogy hizom;
ezt onnan látom, mert ismét leszakadt a reverendám-
ról két gomb.

Dehát mit tehetek én róla!

Ha nő a poczakom azt mondom, hogy: az ur adta,
ha apad, akkor is megnyugszom benne, hogy az Úr
elvette.

Legyen áldott a neve érette.

Ámen!

JRODALOM ÉS MŰVÉSZET.

Özvegy Etsedy Albert költeményei.

Tavaszdal.

Nemsokára itt a tavasz,
Zöldül a mező s halom,
Gyepre megy ki a sok kamasz,
Liba, rucza és barom,
Ott azután vígan élnek,
Leányokkal cziczáznak,
Később aztán hazatérnek
És a suton pipáznak.

Elmélkedések.

— Pater Teodosius sóhajtozásai. —

Per amorem Dei.
Megint feljebb ment
a hus ára! Olesó az em-
ber, drága a tinó.

Dehát hús nélkül nem
lehet ám élni csak
bójtben.

Bezzeg elfelejtem én
már az izét is, meg az
izét is; de azért nem
koplalok ám, nem biz
én; mert egy kis halat,
egy kis vaját mindig
falatozok.

Jaj nem is szeretnék
árva megyei éhező lenni.
A multkor is egy nép-
tanító vetődött be a
klostomba; azt kérdez-
tem a szerencsétlentől,
hogy miből él, mire ő

azt felelte, hogy kénytelenségből.

A szerelem sötét verem
Félek, hogy belésem
Számomra ott tövis terem,
Meguntam az életem.
Hej legények vigyázzatok,
Kerüljétek a leányt;
Mert biz csapodárok azok,
Szőke, barna, egyaránt.
Kaptam én is czviki pusztit,
Fiatalabb koromba,
Ölelgettem Zsófit. Zsuzsit
És nem voltam goromba.
Mégis mostan özvegy vagyok;
Feleségem nem is volt
A hölgy nőknek békét hagyok,
Nadrágomon sok a folt.
Most sincs nekem semmi vágyam,
Nyugodt éjjelem s napom;
Nem rugom szét szalma-ágyam,
Nem hevülök én nagyon,
Hasztalan jó a kikelet,
Hiába nő a spenót,
Az én szívem széjjel reped,
Mivel nincsen rajta drót.

A KÉT DOKTOR.

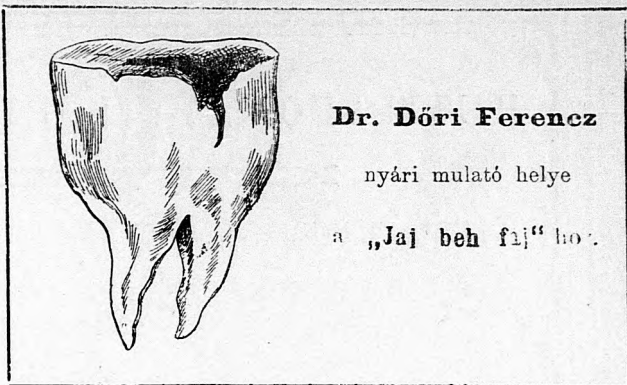

— Jaj kedves kolléga, ez a beteg hólyagos himlős!
— Mindegy az édes barátom, ugyis meghal holnapra
és akkor nem árt a bőrének.

A RÓKA.

Róka ment a pénzüz urak
Udvarába nem rég,
Szegény komát körülfozták
S agybafoébe verték.
Ott hevert a ravasz állat
Kinyúlva a hóba;
A pénzüzök neki e-tek
S két bőrt nyúztak róla.

Új cég tábla

A kis lófiú.

— Majiszterné asszonyom éhes vagyok?
— Hallgass! Azért vagy árva megyei árva, hogy
koplalj!

A szerkesztő postája.

S. A. (Pécs.) Áll az alku, hát a könyvek, hol maradtak? P. S. (Nagyvárad.) Bátran ajánlhatjuk önnek az «Unalom óráira» című kötetet. A mű szerzője Tóth József ref. segédlelkész elevenen, világosan és a mi fő, magyarosan ír K-r J. Az ígéretet várjuk. Nem történik-e ott valami tollhegyre való? Munkatársainknak. Próza-írók és lánglelkű poéták! Itt a tavasz tessék zengeni; a «Bagoly» várja, lesi a prédát. Gyöngyvirág. Talán inkább mákvirág; mert oly rettenetes egy vers, hogy egész elbódultunk és beleszédültünk míg elolvastuk.

1892

HETILAPOKAT ÉS FOLYÓIRATOKAT,

KÖNYVEKET,

ÜZLETI KÖRLEVELEKET, ÁRJEGYZÉKEKET,

RECLAMOKAT, FALRAGASZOKAT

ÉS

GYÁSZJELENTÉSEKET

FORGALMI KIMUTATÁSOKAT,

MEGHIVÓKAT ÉS BELÉPTI JEGYEKET,

ÁR- ÉS ÉTLAPOKAT,

TÁBLÁZATOS IRODAKÖNYVEKET,

NÉVJEGYEKET,

CZÉGES LEVÉLPAPIRT

ÉS

BORITÉKOT,

SZÁMLÁKAT,

ÉS MÁS ITT ELŐ NEM SOROLT

NYOMTATVÁNYOKAT

GYORSAN,

IZLÉSESEN

ÉS

JUTÁNYOS ÁRON

KÉSZIT

LANG JÓZSEF NYOMDÁJA NAGYVÁRADON

RAKTÁRON TART

IRÓ-

ÉS

NYOMDAPAPIROKAT,

NÉVJEGYEKET,

LEVÉLPAPIRT

ÉS

BORITÉKOT,

GARTON PAPIROKAT

A LEGNAGYOBB VÁLASZTÉKBAN.

*

EGYHÁZI NYOMTATVÁNYOK.

+

BIZOMÁNYBA VESZ VAGY KIAD

KÖNYVEKET ÉS RÖPIRATOKAT.

—

HIRDETÉSEKET

VALAMINT ELŐFIZETÉSI PÉNZEKET ELFOGAD

A „NAGYVÁRAD” NAPILAP

ÉS MÁS LAPOK SZÁMÁRA.

—

RAJZOK ÉS ÁBRÁK KÉSZITTETÉSÉT GYORSAN ÉS JUTÁNYOSAN ESZKÖZLI.